

LLETRES D'ADHESIO

De Joan Casanelles, de Mèxic, es llegí la següent:

"Estimats amics: Obligacions ineludibles no em permeten de trobar-me entre vosaltres en la commemoració del XXIIe. aniversari de la Fundació de l'E.R.C.

Com sempre, fidel als principis que aleshores ens agermanaren, i que ens mantenen encara la fe en el pervindre de la Pàtria, em sap greu no poder compartir aquests moments de companyerisme, però el meu pensament serà constant per vosaltres, i molt efusiu també per l'amic Dalmau Costa a qui homenatgeu en aquests moments; per ell la meua millor abraçada, i per la seva distingida muller els meus respectes".

—De Joan Moles, des de Culiacán, Sinaloa:

"Estimat President i amic: Fins al darrer moment he tractat d'arranjar-me les coses per tal de poder ésser amb vosaltres al sopar de commemoració. Però la feina m'ho ha impedit.

Sempre he estat amb vosaltres tots, estimats i bons amics, en els actes de la fundació del nostre Partit, data que fou gloriosa i a la que espera molta més glòria encara. I em sap molt greu que aquesta primera vegada que hi mancaré sigui, precisament, quan, amb tant d'encert heu pensat, aprofitar l'acte per a dedicar un homenatge, tan merescut, a un tan estimat amic com Dalmau Costa, exemple de virtus cíviques i patriòtiques.

Però et prego, estimat amic Galés, que em tinguis a la llista de presents, encara que només sigui en esperit, i que tinguis la certesa i així ho facis saber a tots, que, de prop o de lluny, jo soc el mateix que he estat sempre i que sempre seré".

"¡Visca Catalunya i Visca Esquerra Republicana!"

De Guadalajara, el Secretari adjunt del Partit, senyor **Antoni Escofet i Mercé**, tramet la seva adhesió a aquest acte, sentint no poder trobar-se entre nosaltres com hauria estat el seu desig. Envia una cordial i sincera abraçada per al nostre homenatjat, senyor Dalmau Costa, fent-la extensiva a tots els reunits. Acaba la seva lletra amb un abrandat ¡Visca Catalunya!

—Del senyor **Miquel Santaló**, membre del Comitè Executiu d'Esquerra Republicana de Catalunya, etc., des de Guadalajara (Jalisco) hem rebut una carta que diu:

"Bons amics: He rebut les comunicacions fent-me saber la commemoració de l'aniversari de la fundació del Partit, associant-hi l'homenatge ben just a l'amic Dalmau Costa. Dissortadament no podré assistir-hi, però tinc gran interès en què consti la meua adhesió i el desig de què tingui gran èxit de concurrència i d'entusiasme.

Una encaixada ben forta a tots i una abraçada a l'amic Dalmau.

Vostre, de la República i de Catalunya".

De Jaume Miravittles, des de Nova York, hem rebut una carta, que diu:

Catalans de Mèxic, estimats amics:

La meua breu estada, en dues ocasions, a Mèxic, l'any passat, contrastades amb la meua solitud espiritual als Estats Units, m'han ensenyat, entre altres coses, el preu de l'amistat. Jo sempre he tingut, a la vida i en cada lloc on he residit llargament, un amic íntim; mai he tingut un cercle ample d'amics. La meua mancança no era filla, però, de l'egoïsme, sinó d'un individualisme una mica ferotge, d'excessiu. Els amics creen deures d'ordre espiritual i material, i jo, amb la meua dèria de llibertat, m'isolava massa.

Al tornar a Mèxic després de set anys d'absència, vaig descobrir un sentiment nou en mí. El sentiment de l'amistat. Vaig descobrir una solidaritat humana que trascendeix els límits de la política i del veïnatge, per assolir els alts cims de la veritable fraternitat. Em sentia simplement això: Germà de tots els que parlaven la meua llengua.

I m'envai una gran preocupació; la de cercar en la meua memòria si en el passat, impulsat per diferències que llavors em semblaven fonamentals i ara m'apareixen minúscules, he ofès a algú d'aquests germans meus que són tots els catalans. Si hi ha entre els presents algú que hagi jo fet, un dia, blanc, no diré de les meves ires (perquè no he estat mai mesquí) sinó de les meves mofes, que em perdoni. Ho feia, no per maldat, sinó impulsat pel dinamisme lleuger i irresponsable de la joventut. Què pagaria jo, avui, per abraçar a Macià, per dir-li que en el fons l'he estimat gairebé tant com al meu pare, i que si un dia vaig dubtar d'ell fou per pecat d'orgull. ¡Què pagariem tots nosaltres per abraçar, avui, a Lluís Companys, als germans Badia, a Jaume Compte, a Colldeforns, a Manuel Alba, a Enric Fontbernat i a tots aquells que simbolitzen un passat honorable de la nostra història, de la nostra vida política. Hem d'estimar als catalans encara que visquin i encara que ens barrin el pas; dic, encara que visquin, perquè és una nacrofilia morbosa i decadent la de concedir, únicament, virtuts als morts.

Si aquest és el meu sentiment envers els catalans, fins d'aquells que no he conegut mai, quant més gran ha d'ésser la meua emoció al trobar-me espiritualment, com avui, al mig d'amics de tota la vida retent homenatge a un home al qual em lliguen llaços eterns!

La meua vida política activa comença l'any 1924, quan, a Barcelona, d'estudiant, soc detingut a "El